

Sygn. akt II Ka 61/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Artymiak (spr.)

Sędziowie: SSO Marta Krajewska - Drozd

SSO Dariusz Zrębiec

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Stafska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Piotra Krausa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 r.

sprawy oskarżonego W. T.

o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łąncucie

z dnia 24 listopada 2015 r., sygnatura akt II K 153/15

I. **utrzymuje** w mocy zaskarżony wyrok,

II. **kosztami** procesu związanymi z apelacją Prokuratora obciąża Skarb Państwa.

SSO Marta Krajewska - Drozd SSO Grażyna Artymiak SSO Dariusz Zrębiec

Sygn. akt II Ka 61/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 kwietnia 2016 r.

Prokurator wniesionym do Sądu Rejonowego w Łąncucie aktem oskarżenia zarzucił W. T. popełnienie czynu zabronionego określonego w art. 178a § 1 kk, polegającego na tym, że oskarżony w dniu 27 sierpnia 2014 roku w Ł. roku w Ł. woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem marki M. o nr. rej. (...) znajdując się w stanie pod działaniem środków odurzających w postaci metadonu w stężeniu 824 ng/ml oraz klonozepanu o stężeniu 20 ng/ml we krwi.

Sąd Rejonowy w Łąncucie wyrokiem z dnia 24 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 153/15, ustalając, że oskarżony W. T. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 178a § 1 kk i uznając, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 kk i art. 4 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu W. T. na okres próby 2 lat. Jednocześnie na podstawie art. 67 § 3 kk oraz art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, Sąd orzekł wobec oskarżonego W. T. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Na poczet orzeczonego środka karnego, na podstawie art. 63 § 2 kk i art. 4 § 1 kk Sąd

zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 27 sierpnia 2014 r. do dnia 29 września 2014 r. oraz od dnia 8 marca 2015 r. do daty uprawomocnienia się niniejszego wyroku. Tym samym wyrokiem, na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk i art. 49 § 1 kk i art. 4 § 1 kk, Sąd orzekł wobec oskarżonego W. T. także świadczenie pieniężne w kwocie 300,00 zł płatne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd Rejonowy rozstrzygnął również o kosztach procesu, na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalniając oskarżonego W. T. w całości, z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył Prokurator, który przywołując art. 438 pkt 2 i 4 kpk zarzucił:

- niesłuszne zastosowanie środka w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego, wynikające z błędnego poglądu, iż stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu nie jest znaczny, podczas gdy zebrany i ujawniony w sprawie materiał dowodowy prowadzi do przeciwnego wniosku;
- błędną wykraczającą poza ramy swobodny określonej przepisem art. 7 kpk ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i niezasadne przyjęcie, iż popełnienie przez oskarżonego czynu z art. 178a § 1 kk miało charakter incydentalny, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia iż pomimo umorzenia postępowania oskarżony będzie w przyszłości przestrzegać porządku prawnego, a zwłaszcza nie popełni kolejnego przestępstwa, a tym samym sąd przyjął, że wina oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, co w konsekwencji przyczyniło się do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego, podczas gdy właściwa ocena dowodów zgromadzonych w przedmiotowej sprawie w świetle całokształtu okoliczności sprawy przemawia za uznaniem, iż wina i stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu są znaczne,
- mającą wpływ na treść orzeczenia rażąco obrazę przepisu art. 366 § 1 kpk polegającą na niewyjaśnieniu w toku przewodu sądowego istotnych dla sprawy okoliczności, w szczególności takich jak:
 - a) nie sprawdzenie, jaką konkretnie koncesję, czy też licencję posiada oskarżony, czy jest ona wydana na jego – jako osobę fizyczną, czy też na spółkę jawną, którą prowadzi wraz z małżonką,
 - b) nie ustalenie, w jaki sposób skazanie oskarżonego mogłoby wpłynąć na utratę tej licencji czy koncesji, czy jest możliwym ewentualne udzielenie tej licencji, czy też koncesji małżonce, czy też spółce jawnej – posiadającej przecież osobowość prawną,
 - c) nie zweryfikowanie, choćby poprzez złożenie zapytania do ZUS bądź Urzędu Skarbowego czy faktycznie spółka jawna własności oskarżonego i jego żony, zatrudnia jedną osobę, a jeżeli tak to od kiedy i na jakich warunkach,

co w konsekwencji doprowadziło do bezkrytycznego dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego przez Sąd I instancji, który na podstawie powyżej wskazanych nie sprawdzonych twierdzeń oskarżonego, podjął decyzję o zastosowaniu wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania, w sytuacji kiedy wnikliwa oraz obiektywna analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż tylko wydanie wyroku skazującego będzie stanowić dla wymienionego znaczną dolegliwość a jednocześnie nie będzie odstraszało skutecznie sprawcę od ponownego popełnienia przestępstwa.

W konsekwencji Skarżący wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację obrońca oskarżonego wniosł o nieuwzględnienie apelacji Prokuratora i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Dołączył kopie dokumentów, w tym decyzji Prezesa Głównego Urzędu Miar, zaświadczenia Prezesa Głównego Urzędu Miar, certyfikatu Firma (...), wypisu z KRS oraz umowy o pracę (wraz z potwierdzeniami przelewów składek ZUS) i umowy kredytu hipotecznego. Podkreślał, że orzeczenie wobec

oskarżonego kary pozbawienia wolności spowodowałyby cofnięcie koncesji i tym samym pozbawiłoby oskarżonego i jego rodziny podstaw egzystencji, wszak na prowadzenie działalności gospodarczej zaciągnął kredyt hipoteczny, a utrata koncesji pozbawi go możliwości zarobkowych i tym samym nie będzie miał możliwości spłaty kredytu i popadnie przez to w ruinę. Podnosząc powyższe podkreśla, że kara wnioskowana przez Prokuratora byłaby nieadekwatna do stopnia zawinienia i postawy oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora nie jest zasadna.

Na wstępie wskazać należy, że zarzut obrazy art. 7 kpk i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych, może być skuteczny tylko wtedy, gdy Skarżący wykaże, że Sąd orzekający – oceniając dowody – naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Tego rodzaju uchybień tak w procesie dokonywania ustaleń faktycznych, jak też w odniesieniu do uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, Sąd Odwoławczy nie stwierdził i ich istnienia w żadnym stopniu nie uwiarygodnił Skarżący.

Równocześnie wskazać należy, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk zawsze wówczas, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (postanowienie SN z dnia 13 października 2010 r., IV KK 248/10, OSNwSK 2010, nr 1, poz. 1940). Właściwie Prokurator nie kwestionuje poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych dotyczących sprawstwa, bezprawności, społecznej szkodliwości i zawinienia oskarżonego odnośnie zarzucanego i przypisanego oskarżonemu występku z art. 178a § 1 kk. Skarżący kwestionuje natomiast niesłuszne zastosowanie środka probacyjnego – warunkowego umorzenia postępowania – wynikające jego zdaniem z błędnego poglądu, iż stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu nie jest znaczny oraz błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i niezasadne przyjęcie, że popełnienie przez oskarżonego czynu z art. 178a § 1 kk miało charakter incydentalny, co doprowadziło do przyjęcia, iż oskarżony mimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego.

W kontekście powyżej przytoczonych twierdzeń w zestawieniu z całokształtem materiału dowodowego, stwierdzić należy, że całkowicie chybiony jest zarzut, że Sąd Rejonowy naruszył normę art. 7 kpk poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, a w konsekwencji przyjęcie, że zachodzą przesłanki uprawniające do warunkowego umorzenia wobec W. T. postępowania o czyn z art. 178a § 1 kk. Natomiast każdy z dowodów, a zwłaszcza przesądzający kwestie odpowiedzialności karnej oskarżonego, niewątpliwie powinien podlegać szczególnej i wnikliwej analizie przez Sąd orzekający. Podkreślić przy tym należy, że Sąd Rejonowy dostrzegając wagę wyjaśnień oskarżonego nie tylko poddał je wnikliwej analizie, a swoje stanowisko prawidłowo i wyczerpująco uargumentował w pisemnym uzasadnieniu wyroku, ale dopuszczając dowód z wywiadu kuratora sądowego zweryfikował wiarygodność twierdzeń oskarżonego.

W orzecznictwie wypracowano wymogi, którym podlegać musi ocena dowodów, aby nie przekształciła się w „dowolną”. Tak więc przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy (art. 410 kpk i art. 2 § 2 kpk), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 kpk). W realiach niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd I instancji, wbrew stanowisku apelującego, w sposób staranny przeprowadził postępowanie dowodowe, należycie rozważył całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, dokonał oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, co do zasady dokonał prawidłowej subsumpcji prawnej oraz należycie wyważył orzeczone wobec oskarżonego środki probacyjne, a swoje stanowisko w tym względzie szczegółowo i logicznie uzasadnił, umożliwiając pełną kontrolę odwoławczą. W tym

stanie rzeczy stwierdzić należy, że apelacja Prokuratora ma charakter li-tylko polemiczny w stosunku do analiz i ocen dokonanych prawidłowo przez Sąd I instancji, co do sprawstwa, stopnia społecznej szkodliwości i winy oskarżonego w odniesieniu do przypisanego mu czynu. Sąd odwoławczy zbadal tę ocenę w oparciu o krytykę przedstawioną w skardze apelacyjnej Prokuratora i nie znalazł podstaw do jej kwestionowania. Brak było zatem do zasadnego twierdzenia o obrazie art. 7 kpk. Przypomnienia wymaga bowiem, że zasada swobodnej oceny dowodów wyrażona w powołanym przepisie nakazuje sądowi, by ocena znaczenia, mocy i wiarygodności materiału dowodowego nastąpiła na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związaną żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Nie oznacza to jednak, by dowody należało oceniać bez uwzględnienia ich wzajemnego kontekstu, czego w istocie rzeczy domagał się autor apelacji. Sąd I instancji w zakresie oceny przeprowadzonych na rozprawie dowodów, jak i badania, uwzględniania całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy oraz wyciągniętych z nich wniosków i zaprezentowanych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku toku rozumowania, nie naruszył obowiązującej go reguły obiektywizmu.

Wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą Sądu I instancji – sądu stykającego się bezpośrednio dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu całości postępowania. Swobodna ocena dowodów ograniczona jest jedynie powinnością przedstawienia rozumowania, które doprowadziło ten sąd do dokonanego wyboru. Jest to niezbędne dla ustrzeżenia się od dowolności, usuwającej ów wybór spod kontroli stron i nadzoru instancyjnego. Sąd odwoławczy z dowodami nie styka się, toteż swoją działalność ogranicza do weryfikowania racjonalności rozumowania przedstawionego w zaskarżonym wyroku, a czyni to na podstawie argumentów przytoczonych w apelacji. Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. Jeśli tego nie czyni, a ogranicza się do zapewnienia, że badane zdarzenie winno być inaczej ocenione podobnie jak postawa oskarżonego, nie może Skarżący oczekiwać, że krytyka ta zostanie uwzględniona. Byłoby to bowiem postąpienie dowolne przenoszące gołosłowne zapewnienia, pseudoargumenty nad działalność racjonalną, opartą na dowodach. Tego zaś żaden Sąd nie powinien czynić. Uwzględniając powyższe – wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji – nie ma podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie i wyciągniętych wniosków co do istnienia podstaw stosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania. Sąd I instancji dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków i całego szeregu dokumentów, stanowisko swoje w tej kwestii należycie i przekonująco oraz logicznie uzasadnił. Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi dowodami trzeba stwierdzić, że dokonana przez Sąd Rejonowy rekonstrukcja występków i okoliczności odnoszących się do przesłanek wymienionych w art. 66 § 1 kk, nie wykazuje błędów i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd orzekający dał wiarę i na nich się oparł. Dokonana przez Sąd ocena dowodów jest oceną logiczną, zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, w sytuacji gdy nie została ona zasadnie niczym podważona. Nie może jej podważać polemiczna w gruncie rzeczy apelacja Prokuratora, która pomija wszystko to, co legło u podstaw zaskarżonego wyroku. Wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest nie tylko obowiązkiem sądu orzekającego. Zasada ta obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków. Skarżący zaś przechodzi do porządku dziennego nad tym, co legło u podstaw rozstrzygnięcia Sądu I instancji i przedstawione zostało w motywach zaskarżonego wyroku, wywody apelacji sprowadzają się do czystej polemiki z ustaleniami Sądu i sprawiają, że mamy do czynienia ze zbiorem niczym nie popartych hipotez.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 366 § 1 kpk. Wprawdzie obrońca oskarżonego do odpowiedzi na apelację dołączył dokumenty dotyczące uzyskanych przez oskarżonego licencji, zatrudnienia pracownika i przelania na rzecz ZUS stosownych składek, których to brak w ramach zarzutu niewyjaśnienia istotnych okoliczności wytykał Skarżący wskazując, że niesprawdzenie tych okoliczności w konsekwencji doprowadziło do bezkrytycznego dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego przez Sąd I instancji, to jednak należy podkreślić, że obowiązek nałożony na przewodniczącego rozprawy w ramach art. 366 § 1 kpk (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r.) obejmuje m.in. wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy. Z kategorii ocennych jest kwestia, jakie okoliczności są „istotne”, co nie zmienia faktu, że ewentualne naruszenie art. 366 § 1 kpk musi być rozstrzygane przez pryzmat realizacji zasady

prawdy materialnej, a więc poprzez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. Tymczasem Sąd Rejonowy dysponował aktami sprawy o sygn. akt II K 106/06 wraz z aktami wykonawczymi. W toku postępowania wykonawczego w tamtej sprawie zapadały decyzje Sądu i o odroczeniu wykonania zarządzanej do wykonania kary pozbawienia wolności, i o ponownym – w trybie art. 152 kkw - warunkowym zawieszeniu jej wykonania. Zalegały także wywiady środowiskowe kuratora, który w kolejnych wywiadach opisywał zmieniającą się sytuację rodzinną, zawodową skazanego, jak również brak uwag ze strony mieszkańców a także Policji odnośnie zachowania W. T.. W tych wywiadach brak informacji, by oskarżony był podejrzewany o zażywanie środków odurzających. Natomiast stwierdzenie takie zawarł kurator w wywiadzie sporządzonym w przedmiotowej sprawie i niewątpliwie zarzucany oskarżonemu czyn i prowadzone w tym przedmiocie postępowanie, uprawniał do takiego podejrzenia. Nie można jednak wyciągać z tego wniosków, jak chce skarżący, o negatywnej postawie oskarżonego, który w żadnym wypadku nie krył uzależnienia od opiatów i pozostawania w leczeniu. Wyjaśnienia oskarżonego w tej mierze znajdują potwierdzenie także w opiniach biegłych zalegających w aktach przedmiotowej sprawy. Podkreślić należy, że stężenie zarówno klonozepanu, jak i metadonu zostało w opinii ujęte odpowiednio jako mieszczące się w zakresie stężeń terapeutycznych, czy też stężeń spotykanych w przypadku długotrwałego terapeutycznego stosowania środka. Te zaś wielkości (terapeutyczne) w połączeniu także ze stwierdzeniem biegłego, że metadon wprawdzie silnie upośledza sprawność psychomotoryczną, to jednak u osób podczas terapii nie wykazuje znacznego wpływu na sprawność psychomotoryczną, pozwalają uznać za prawidłową dokonaną przez Sąd ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu i stopnia jego zawinienia, zaś zarzuty Skarżącego w tej mierze uznać za jedynie polemiczne i nie znajdujące żadnego merytorycznego oparcia, bo za takie nie można uznać twierdzeń o zażywaniu środków odurzających (o tym była mowa powyżej), o spowodowaniu kolizji (nie było to przedmiotem ocen w niniejszym postępowaniu i jako takie nie mogło rzutować na ocenę zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa – zresztą w ogóle nie znalazło odzwierciedlenia w materiale dowodowym przedłożonym wraz z aktem oskarżenia przez oskarżyciela), braku dowodu na zatrudnianie innej osoby (potwierdzonej wbrew twierdzeniom Skarżącego w wywiadzie kuratora, tym samym który według Skarżącego był dowodem na negatywną ocenę postawy oskarżonego w związku z informacją o podejrzeniu zażywania środków odurzających).

Również wniosku o negatywnej prognozie odnośnie postawy oskarżonego nie można – jak chce Skarżący – opierać na fakcie uprzedniej karalności oskarżonego, albowiem na dzień orzekania – co Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku ustala i wyjaśnia – oskarżony był osobą niekaraną, bowiem uprzednie skazanie uległo zatarciu z mocy prawa. W toku postępowania odwoławczego dołączono informację z KRK potwierdzającą tę okoliczność. Zatem brak jest podstaw do przyjęcia braku przesłanki stosowania środka probacyjnego z art. 66 § 1 kk (uprzednia niekaralność za przestępstwa umyślne), jak również przywoływania tej okoliczności na dowód negatywnej prognozy kryminologicznej. Wręcz przeciwnie dokumentacja zalegająca w aktach postępowania wykonawczego prowadzonego w przywoływanej przez Prokuratora sprawie karnej pozwala na przesłedzenie linii życiowej oskarżonego, zmian jego zachowania i determinacji w dążeniu do realizacji zamierzeń zawodowych i rodzinnych, z przestrzeganiem porządku prawnego i niepopelnianiem przestępstw najpierw w okresie próby zakreślonym wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Łańcucie z dnia 7 marca 2007 r. w sprawie II K 106/06, z powodu popełnienia w styczniu 2006 r. przestępstw z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk i z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 31 § 2 kk, następnie w okresie odroczenia wykonania kary licząc od 28 grudnia 2007 r. i następnie podczas ponownie określonego okresu próby po warunkowym zawieszeniu - postanowieniem z dnia 19 marca 2009 r.- wykonania kary pozbawienia wolności. Kontynuację tej linii życiowej można znaleźć w wywiadzie kuratora przeprowadzonym w niniejszej sprawie. To zaś pozwala na uznanie stanowiska Sądu Rejonowego o wystąpieniu podstaw do warunkowego umorzenia postępowania – wbrew twierdzeniom Prokuratora – za trafne i zasadne. Z przytoczoną argumentacją przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Odwoławczy się w pełni zgadza.

Mając na względzie powyżej wskazane okoliczności, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 kpk, art. 449 kpk i art. 456 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego, zaś kosztami procesu związanymi z apelacją Prokuratora, zgodnie z dyspozycją art. 636 § 1 kpk, obciążył Skarb Państwa

SSO Marta Krajewska-Drozd SSO Grażyna Artymiak SSO Dariusz Zrębiec